

รถยนต์ไฟฟ้าคันใหญ่ที่จอดอยู่ที่หน้าตึกเรียน ทำให้เอมอมรหยุดชะงัก หัวใจเต้นแรงขึ้นมาในทันที หล่อนบอกเพื่อนว่า

“พวกตัวเองไปกันเถอะ เราจะยังไม่กลับ”

“อ้าว... ไม่ไปด้วยกันหรือ” เพื่อนของหล่อนถาม “แล้วตัวเองจะกลับยังไง”

“เราจะไปรถเมล์”

“ตามใจ บ้ายบายนะ”

หล่อนไม่ได้รอให้เพื่อนๆ เดินไปก่อน แต่หมุนตัวเดินเร็วกลับเข้าไปในตึก หวังว่าเขาจะยังไม่ทันเห็น หล่อนซุกตัวอยู่ในห้องสมุด หาหนังสือมาพลิกอ่าน แต่ไม่มีสมาธิพอจะเข้าใจเนื้อหา

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า หญิงสาวนึกเสียดายที่ไม่ได้เดินไปพร้อมกับกลุ่มเพื่อน หล่อนกลัวเขาจะก้าวออกมาจากกลุ่มเพื่อนของหล่อน แล้วทำอะไรก็ตามที่จะทำให้หล่อนต้องอับอาย

เขาจะไปหรือยังนะ เข็มนาฬิกาเลื่อนไปช้าๆ หล่อนเฝ้ามองดูมันหวังว่าเขาจะหมดความอดทนที่จะรอแล้วกลับไป

หล่อนสะดุ้งเมื่อรู้สึกถึงใครคนหนึ่งที่มายืนอยู่ข้างหลัง

“จะไปไหนหรือยัง”

เสียงทุ้มขรึมๆ ดังอยู่ใกล้หูเมื่อฝ่ายนั้นก้มลงมาถาม มือบางๆ เกร็งขึ้นเล็กน้อย จ้องมองหนังสือหนึ่ง

“ไปกันเถอะนะ... ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก” น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนลง

หล่อนลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า เดินตามร่างสูงที่หนาแน่นลงมาที่รถ เขาเปิดประตูให้ ปิดอย่างเรียบร้อยก่อนจะอ้อมมาที่หนึ่งของตน

ชายหนุ่มออกรถ ถามอย่างจะต่อว่า “รู้ไหม ผมเที่ยวเดินถามหาคุณไปทั่วเลย ทำไมต้องหลบด้วย” ครั้นเห็นสีหน้าหล่อน ปรายตากก็อ่อนลง “กลัวผม... หรือว่าเกลียด”

เอมอมรไม่ตอบ

“ผมคิดถึงคุณรู้ไหม ผ่านไปทางบ้านหลายครั้งเห็นรถยนต์คันนั้นจอดอยู่” น้ำเสียงตอนท้ายเริ่มจะรวนอย่างหาเรื่อง “เขาเป็นเพื่อนของคุณหมั้น หรือว่าเป็นอย่างอื่นด้วย”

น้ำเสียงหล่อนห้วนไหว

“คุณอย่าเข้าใจผิดนะ มันไม่ใช่อย่างที่คิดเลย”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่... ทุกอย่างไม่ใช่อย่างที่ผมคิด”

“แน่ละ... คุณจะดูถูกฉันก็ได้ แต่อย่าพาลไปดูถูกคนอื่นด้วย”

“รู้สึกว่าคุณจะพยายามปกป้องเขาจริงเลยนะ”

“ฉันไม่อยากจะให้คนดี ๆ ต้องมัวหมอง”

“คนดี ๆ หรือนั่น” เขาทำเสียงเยาะหยัน “คนดี ๆ ประเภทไหนกันที่ดอดมาหาคุณหมั้นของเพื่อนทุกคำคินอย่างนี้”

“เขามาเพราะว่า...” หล่อนหยุดพูด นั่นซิ เขามาเพราะอะไร

นับแต่ตั้งใจเด็ดขาดที่จะตัดขาดจากเพ็ญระพี คมกริชก็เข้ามาทำตัวเป็นแขกประจำของครอบครัว ชื่อชนมนมเนยมาฝาก เลือกลม้วน วิดีโอเทปมาให้ดู ทานอาหารค่ำด้วย เขาช่วยอริยาทำการบ้าน และแม้ไม่มีเรื่องคุยกันเขาก็นั่งอยู่กับหล่อนนานๆ

“เขามาจีบคุณนั่นแหละ คนดีของคุณจะดีท้ายครัวเพื่อน”

“คุณ....”

“...เข้าใจผิด” เขาต่อข้อความให้ในทันที

“อย่าพูดคำนั้นอีกได้ไหม ตั้งแต่กลับมาพบกับคุณ ผมได้ยินแต่คำว่าเข้าใจผิด เข้าใจผิด ฟังแล้วรู้สึกเหมือนเราไม่เข้าใจอะไรกันเลย”

“คุณอยากเข้าใจฉันในด้านผิดอย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นต่อไปนี้ฉันจะไม่คัดค้านอะไรเลย”

“ไม่เอาหน้า เอมมี...” น้ำเสียงเขาอดอดอัน “ผมอยากเข้าใจคุณนะ อยากเข้าใจแล้วก็รู้จักคุณให้มากขึ้น”

“เพื่ออะไรกันล่ะคะ ไม่จำเป็นเลยสักนิดเดียว” หล่อนพูดก่อนจะمينหน้าจากไป ครั้นเห็นวารถแล่นออกไปจากเส้นทาง ไกลจากทางกลับบ้านของหล่อนออกไปทุกที ก็ถามอย่างห้วนระแวง

“เอ๊ะ... คุณจะไปไหนคะ”

“เถอะนะ ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก” เขาหันมายิ้ม พูดต่อไปอย่างมีนัย “ผมชอบให้ยินยอมพร้อมใจมากกว่า”

น้ำเสียงหล่อนกระด้าง “ไม่มีทางหรอก ไม่มีทางที่ฉันจะยินยอมพร้อมใจ ฉันไม่มีวันที่จะทำเรื่องบัดสีอย่างนั้นกับคุณ”

“เรื่องบัตรสีหรือ” เขาหัวเราะ “โธ่ เอมมีคุณเรียกว่ามันเป็นเรื่องบัตรสีได้ยังไงกัน หรือว่าจะเรียกเฉพาะแต่กับผม แต่ถ้าเป็นคนอื่นละก็มันไม่ใช่เรื่องบัตรสีอย่างนั้นใช่ไหม”

ดวงตาของหล่อนวาวโรจน์ด้วยความโกรธ และเจ็บปวด นี่หล่อนกลายเป็นลูกไล่ให้เขาเสียตีสี่ ดูถูกดูแคลนตลอดเวลาเช่นนี้ได้อย่างไร มันช่างเกิดจากการรู้เท่าไม่ถึงการณ์แท้ๆ ที่เดียว

“โกรธอีกแล้ว” เสียงของเขาอ่อนลง ถอนใจแรง “เฮ้อ ขอโทษเถอะนะ นี่ผมอุตส่าห์ตั้งใจไว้แล้วเชื่อว่าจะไม่พูดอะไรไม่ดีให้คุณโกรธก็ผมไม่ใช่คนดีนี่ครับ ขอโทษอีกทีนะ ผมมันเลวถึงถึงสันดานเลย”

หล่อนคิดว่าถ้าเขานำรักมาแต่เด็กคงก่อวินาศกรรมได้อย่างไร “รู้ไหมว่าผมเกรมาตั้งแต่เด็ก เกรมากขนาดที่ใครๆ ก็ต้องส่ายหน้า” เขาเล่าเรื่อยเปื่อย ไม่สนใจว่าหล่อนจะอยากฟังหรือไม่ “แม่ตายตั้งแต่ผมยังไม่อดนม ส่วนพ่อก็ทำงานหนัก ใครต่อใครผลัดกันเข้ามาดูแล รู้ไหมว่าถึงตอนนี้ พวกเขายังพูดถึงความเกรของผมอยู่เลย”

หล่อนหนึ่งฟัง เขาหันมามอง ยิ้มอย่างยั่วเย้า

“คุยกับผมหน่อยไม่ได้หรือครับ คุณไม่เหมือนเอมมีที่ร่าเริงน่ารักที่ผมเคยรู้จักเลยนี่ รู้ไหมว่าผมคิดถึงเอมมีคนนั้นจังเลย”

หล่อนก็เคยคิดถึงเขา แต่ไม่เคยคิดว่าเมื่อกลับมาพบกันอีกครั้งมันจะกลายเป็นฝันร้าย

หล่อนถามขริมๆ “คิดถึงทั้งๆ ที่คุณนี่ดูถูกฉันอยู่ตลอดเวลาอย่างนั้นหรือคะ เอมมีคนนั้นยังอยู่ แต่ว่านายชาร์ลส์ เอส.วัตต์ คนนั้นต่างหาก ที่ไม่เคยมีอยู่จริงๆ เลย คุณหลอกฉันทำไมคะ”

เขายักไหล่ “ผมคิดว่าคุณชอบอย่างนั้น”

“คุณดูถูกฉันมาตั้งแต่แรก” น้ำเสียงของหล่อนบอกความร้าวรานใจ

“เถอะนะ... อย่าไปพูดถึงมันเลย นี่ ผมมีอะไรจะให้ให้คุณดู”

เขาสอดปลายนิ้วลงไปใ้กระเป๋าเสื้อ ล้วงหยิบสร้อยทองผสมเส้นเล็กร้อยจี้รูปหัวใจออกมาถือไว้ หล่อนจ้องมองดูมัน

“ผมได้กลับคืนมาแล้ว รู้ไหมว่าผมทำยังไง ผมเอาสร้อยเพชรเส้นนั้นแหละ ไปขอแลกคืนมา”

ไม่มีคำตอบ เขาหันมามองอย่างแปลกใจ ผิดหวังระคนหงุดหงิดที่หล่อนช่างเฉยชาราวกับไร้ความรู้สึก

“เป็นยังไงไปล่ะ หรือว่าเกิดเสียดายเจ้าสร้อยเพชรนั้นขึ้นมาอีก”

“ฉันไม่สนใจว่าคุณจะเอาอะไรไปแลกกับอะไร”

“จริงๆ... ผมทำอะไรก็ไม่ดี ไม่เข้าท่าไปเสียหมดทุกอย่าง ดีละโยนทิ้งไปดีกว่า”

เขากดสวิทช์เลื่อนกระจกลง ทำท่าจะโยนสร้อยออกไปจริง ๆ

“อย่าคะ” หล่อนอุทาน

รอยยิ้มปรากฏขึ้น “ยังอยากได้คืนอยู่หรือ”

“ฉันจะหาเงินมาได้คืน”

“จะลำบากทำไมเล่า เอมมี ผมเอามันกลับคืนมานี้ก็เพื่อคุณนะ ขอร้องผมทีๆ ซิ ทำดีกับผมให้สมกับที่ผมชอบคุณ แล้วผมจะคืนให้”

รอยยิ้มและประกายต้ายั่วเย้า ทำให้หล่อนหน้าไหว แต่เพราะเข้าใจเลศนัยและความมั่นหมายของเขา ปลายคางของหล่อนจึงเซิดขึ้น

“ไม่!! ฉันจะคืนเงินให้คุณ”

“คุณจะไม่ยอมรับน้ำใจจากผมเลยใช่ไหม” น้ำเสียงเขาน้อยใจ

“คุณมีน้ำใจให้ฉันด้วยหรือ”

เขาหันมามองหล่อนอย่างตัดพ้อ หล่อนมองเมินไปทางอื่นจึงไม่ได้เห็นกิริยาอาการทอดถอนใจ เขาหย่อนสร้อยกลับลงในกระเป๋า

“แล้วแต่คุณจะคิด”

เอมอมรเริ่มจะคิดถึงเงิน หล่อนจะหาเงินห้าหมื่นบาทได้จากที่ไหน เงินที่เขาให้มานั้น หล่อนใช้จ่ายหมดไปแล้วกับภาระรอบตัว เวลานี้หล่อนมีเงินติดตัวอยู่ไม่มาก เมื่อเอ่ยปากขอมารดา เธอก็หยิบยื่นให้บ้างเพียงเล็กน้อย

“แม่เองก็ไม่มีเหมือนกัน”

หญิงสาวรู้ว่าสถานะการเงินของมารดากำลังฝืดเคือง มันมักจะเป็นอย่างนี้เสมอ เมื่อเวลาฝืดเคืองมารดาช่างอึดคัดขัดสนจริงๆ แต่ครั้งได้มา ก็ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย คิดอยู่แต่ว่าครั้งหมดแล้วก็จะหาได้ใหม่

ได้เงินมาครั้งใด มารดาจะมีรายการใช้จ่ายรออยู่เป็นคิวยาว

“หมูนี้อ่าไม่มันช่างฝืดเคืองจริง” เอมอมรไต่ยีนมารดาบ่น และหล่อนก็ได้แต่ถอนใจ “เอ...เห็นจะต้องหาอะไรขายออกไปเอาเงินมาใช้สักหน่อยแล้วละ”

หล่อนไม่รู้ว่ามีอะไรเหลือที่จะขายได้อีก ทรัพย์สินสมบัติที่สะสมมาแต่เก่าก่อน บัดนี้ค่อยๆ ร่อยหรอลงจนแทบจะไม่เหลืออะไรไว้ให้เห็นอีกแล้ว

“ไปขอคุณตาคุณยายซีคะแม่”

อริยาออกความเห็น คุณตาคุณยายคือจุดหมายที่อริยานึกถึงอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าท่านจะเป็นเพียงคนแก่ชราคนหนึ่งซึ่งไม่มีทรัพย์สินใดๆ เหลือเป็นหลักฐานอยู่แล้ว เพราะว่าได้จัดแบ่งแจกให้แก่ลูกๆ ไปทั้งหมด ท่านยังพอมีเงินทองอยู่บ้างที่จะแจกหลานๆ ในโอกาสพิเศษ

คุณอรอนงค์ยิ้มจุก หลายครั้งที่เธอเคยไปหาบิดามารดาและเอ่ยปากของยืมเงิน ซึ่งแม้ท่านจะหยิบยื่นให้แต่ไม่ใช่อย่างเต็มใจนัก ท่านได้ว่ากล่าวตักเตือนเธออยู่ทุกครั้งทุกหนจนน่าเบื่อหน่าย ยิ่งกว่านั้น การที่ทั้งสองท่านอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกับพี่ชายและพี่สะใภ้คนโต ทำให้เธอไม่สะดวกใจ เธอทนไม่ได้ที่จะให้คนอื่นฯ ได้ล่วงรู้ความเป็นจริง ที่เธอได้สิ้นเนื้อประดาตัวเสียแล้ว ทุกอย่างเป็นไปตามที่เธอได้เคยถูกประมาทหน้าไว้ ว่าเธอเป็นคนไม่เอาไหนที่ดีแต่จะสวยเท่านั้น สามีเสียชีวิตเพียงไม่กี่ปี เธอก็ได้ผลาญทุกสิ่งที่เขาได้สร้างไว้จนหมดสิ้น ด้วยความโง่เง่า รู้เท่าไม่ถึงการณ์และการไม่รู้จักประมาณในความเป็นอยู่จริงๆ

“อะไปซี” เธอบอกลูกสาวคนเล็ก “แต่อย่างบอกว่าแม่ไม่มีนะ บอกว่าอะขอเองก็แล้วกัน”

“บอกว่าอะขอ คุณตาจะให้สักเท่าไรกันคะ อดีก็แค่สอง-สามพัน จะใช้ไปได้สักกี่วันละคะ”

“ใช้ได้วันก็ขอเอามาก่อนเถอะ แล้วแม่จะหาทางของแม่ดู บางที่อาจขายเข็มกลัดไปอีกสักอันก็ได้ แม่ยังพอมีเหลืออยู่บ้างหรอก”

บ่ายอีกวันหนึ่ง เอมอมรได้รับโทรศัพท์ของญาติสาว

“ฮัลโล เอมหรืออะ... เอมมาที่นี้หน่อยได้ไหม เพื่อนๆ มากันเต็มบ้าน แล้วใครคนหนึ่งก็อยากให้ออมมาด้วย”

เอมอมรพอจะเดาได้ว่า ‘ใครคนหนึ่ง’ นั้น คือใคร

“เราไปไม่ได้หรอก เพ็ญ เราจะดูหนังสือ พรุ่งนี้มีสอบย่อย”

“มาแป๊บเดียวน่า พรรคพวกเราหลายคนบ่นถึงตัวนะ”

“ปล่อยให้บ่นกันไปเถอะ ถึงเราไปก็ไม่ได้ทำให้ใครสนุกขึ้นมาได้หรอก เราคุยไม่เก่ง ไปสนุกต่อเถอะเพ็ญ เราจะท่องหนังสือ”

“งั้นก็ตามใจ.....”

เพ็ญระพีวางโทรศัพท์ หันมาบอกชายหนุ่มว่า

“เขาไม่มาอะ”

“มีใครมาหาหรือยังง” ชายหนุ่มร่างสูงที่ยืนฟังรอคอยพูดยิ้ม ๆ

เพ็ญระพีตอบว่า “เปล่าอะ เขาว่าจะดูหนังสือสอบ”

สมรักแทรกตัวเข้ามา หล่อนสวมเสื้อคอกว้าง จี๊เพชรที่คอส่งประกาย มันบาดตาบาทใจเพ็ญระพีอยู่ทุกครั้ง

“โทรศัพท์ถึงใครหรือคะ”

“ยายเอม” เพ็ญระพีตอบ

“อ้อ...เอมนั่นเอง โทรหาเอมกันทำไมหรือ”

“คุณลิตอยากให้ออมมา”

“อึ้ย! จะให้ออมมาทำไมกันคะ ออมเข้าก็กับกลุ่มเราไม่ได้หรอก แต่ฟังพวกเรากันเขาก็แทบจะเป็นลมอยู่แล้ว”

กลุ่มของหล่อนพูดจาสนุกปากกันอย่างเปิดเผย บางครั้งก็เป็นเรื่องตลกขบขันที่เขาเองยังตกใจเมื่อได้ยิน เขาพูดยิ้ม ๆ

“ก็น่าอยู่หรือครับ”

“คุณลิตตั้งใจยายเอม” เพ็ญระพีแก้มองเข้า สมรักทำตาโต

“จริงนะ! ยายเอมมีอะไรน่าตั้งใจ งุ่มง่ามออกจะตาย”

“อยู่ใกล้ๆ คนงุ่มง่ามบ้างก็ดีนะครับ ไม่ต้องเวียหน้า”

เพราะประกายตาแพรวพราวช่างเล่นของผู้พูด สองสาวจึงคิดว่าเขาเพียงแต่นึกสนุกไปเท่านั้นเอง และต่างคนต่างก็ปักใจเชื่อมั่นว่าตนต่างหาก ที่เป็นคนพิเศษสำหรับเขา

เสียงพูดคุยหัวเราะของหนุ่มสาวยังดังอยู่ไม่ขาด และชายหนุ่มก็เพลิดเพลิดไม่น้อยกับการล้อเล่นกับคนนั้นคนนี้ แต่แล้วจู่ๆ เขาก็ลุกขึ้นบอกคนอื่น ๆ ว่า

“ประเดี๋ยวผมกลับมาละ”

ขณะนั้น เพ็ญระพีและสมรักไม่ได้อยู่ใกล้ๆ เขาจึงขับรถออกมาได้โดยไม่ถูกซักถาม เขาผิวปากอย่างครีมีใจ พารถเลี้ยวไปทางบ้านของเอมอมร เขาจอดรถที่หน้าประตู กอดอดเรียก ครู่หนึ่งสาวไซ้ก็เดินออกมา

“คุณเอมอยู่มั๊ย”

“อยู่ค่ะ”

เขาเดินกลับไปที่รถ พาแล่นเลี้ยวผ่านประตูซึ่งแม่สาวไซ้เปิดกว้างออกให้ พาแล่นช้าๆ มาจอดข้างเทอเรซ

เอมอมรเดินออกมารับเขาที่นั่นเพราะว่าหล่อนอยู่บ้านคนเดียว และไม่สะดวกใจที่จะเชิญเขาเข้าข้างในบ้าน

เขายิ้มกว้างทักทาย “สวัสดีค่ะ”

“ฉันบอกแล้วว่าไม่ไป” หล่อนตัดรอนง่าย ๆ ด้วยสีหน้าราบเรียบ “ผมรู้แล้ว”

“งั้นคุณมาทำไม”

“มาหาคุณ”

หล่อนไม่ชอบที่เขาตามก่อกวนให้อึดอัดตันใจ ตาสบกัน หล่อนเหมินมองไปทางอื่น

ชลิตมองร่างบางที่สมส่วน หล่อนแต่งตัวเรียบง่าย ไม่เก๋ปอน แต่ก็ไม่ใช่ใหม่เอี่ยมทันสมัย เขาไม่เคยเห็นหล่อนแต่งตัวหรูหราหรือหวาตามสมัยเลยสักครั้ง แตกต่างจากมารดา ญาติสาวแล้วกลุ่มเพื่อนของญาติหล่อนซึ่งเขาคลุกคลีอยู่ด้วย

“แต่ว่าฉันไม่ว่างค่ะ” หล่อนพูดขริม ๆ

“ผมไม่เชื่อ”

“ฉันกำลังดูหนังสือเตรียมจะสอบ”

“ขยัน” เขาชมกึ่งประชด ครั้นเห็นสีหน้าขริมเฉยของอีกฝ่ายหนึ่ง ก็เปลี่ยนเป็นออกด้อน “คุยกับผมหน่อยนะ”

น้ำเสียงของหล่อนอ่อนลง “ฉันไม่มีอะไรจะคุย”

“ไม่เชื่อหรือ คุณมีเรื่องพูดคุยมากมาย ผมยังจำได้นะ”

“แต่ตอนนี้ไม่มีนี่คะ กรุณากลับไปเถอะ ฉันจะดูหนังสือ”

“คุณกลัวว่าพวกนั้นจะตามมาละซี กลัวเขาเห็นผมอยู่ที่นี้ ถึงได้รับไล่จะให้ผมกลับ” เขารู้ทัน “จะแปลกอะ ปล่อยให้เขามาเห็นซี”

สีหน้าหล่อนเผือดลง “กรุณาอย่ามายุ่งกับฉันได้ไหม ปล่อยให้ฉันไปตามทางเถอะ”

เขามองหล่อนยิ้ม ๆ ประกายตาผูกพัน “บอกแล้วว่าไม่ได้”

หล่อนรู้สึกปั่นป่วนว่าวุ่นใจ “อีกไม่นานคู่หมั้นของฉันก็จะกลับมา เราจะต้องแต่งงานกันแล้วบางที่อาจจะกลับไปเรียนต่อด้วยกัน คุณคงไม่อยากทำลายอนาคตของฉันไม่ใช่หรือคะ”

น้ำเสียงตอนทำยวิงวอน แต่เขาก็กลับตอบยิ้ม ๆ

“ผมอยากซี”

หญิงสาวกัตรีมิฝีปากอย่างขุ่นเคือง

“ถึงอย่างไรคุณก็ทำอะไรไม่ได้หรอก เขาจะต้องเข้าใจ ไม่ว่าใครจะพูดยังไง คนเดียวที่เขาจะฟังก็คือฉัน”

“ยังงั้นเชียวหรือ” ชายหนุ่มถามยิ้ม ๆ อย่างยั่วเย้า “เขาจะฟังคุณคนเดียว ไม่ฟังใครอื่นเลยหรือ ไม่ฟังเสียงเพ็ญระพีหรือเสียงคุณป้าพิไลด้วยหรือ เอาละถ้าเขาไม่ฟัง แต่พ่อแม่ของเขาละ จะฟังไหม”

เขาทอดน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อยขณะพูดยิ้ม ๆ อย่างสบายอกสบายใจ

“หากเขาจะยินดีรับคุณเป็นศรีสະภัก์โดยเต็มใจหรือ ถ้ารู้ว่าครั้งหนึ่งคุณเคยแอบไปทำงานกับบริษัททัวร์ เอาตัวเข้าไปเสี่ยง บริการลูกค้าหนุ่ม ๆ อย่างถึงใจ แล้วก็ในบางครั้งบางคราวก็ยังยินยอมถูกจับถูกจูบ...”

ใบหน้าของหล่อนเผือดลงทุกขณะ

“ไม่จริง..!”

“ไม่จริงหรือ แล้วผมละ ได้จับ ได้จูบคุณหรือเปล่า.... แล้วไอ้ฝรั่งคนนั้น...” เขาระแวกเสียงอย่างขุ่นเคือง “ผมเห็นกับตานะ”

“คุณเห็นอะไร” หล่อนถามงง ๆ น้ำตาหล่อรี้นอยู่ในดวงตา

เขายังไม่ลืมภาพนั้น หญิงสาวสวยสะอ้านที่สะดุดตาสะดุดใจ ในช่วงของความรู้สึกเจ็บเหงาว่างเปล่า เขามองหล่อนอย่างเพลิดเพลิดถึงกับปล่อยใจให้นึกคิดไปต่าง ๆ นานา แต่แล้วเขาก็ต้องผิดหวังเมื่อเห็นหนุ่มอเมริกันร่างผอมสูงนั้นเดินตรงเข้ามาหาหล่อน ต่างทักทายกันอย่างยินดีเหลือล้น มือกระชับจับกัน พูดกันราวกับไม่สนใจว่าจะยังมีใครอื่นอีกในโลก แล้วต่างก็เดินเคียงกันออกไปอย่างไม่สนใจผู้ใด

เขาเองก็บอกไม่ได้ว่าทำไมจึงขุ่นเคืองใจนัก

“คุณไม่เข้าใจ...”

“งั้นพูดให้ผมเข้าใจซี หรือคุณจะบอกว่าไม่จำเป็น”

ประกายหยาดน้ำตาทำให้ใจเขาไหวหวับ เขาเหมินหน้าไปทางอื่น

“จอห์นเป็นโรคประสาทอย่างแรง เขามากับครอบครัวและกำลังอยู่ในระหว่างรักษาตัว ฉันเพียงแต่เข้าใจและเข้ากับเขาได้ และแม้ครอบครัวเขาจะ...ประทับใจ จนขอร้องให้ฉันตามกลับไปด้วย ฉันก็ไม่เคยปล่อยตัวเกินเลย... ไม่เคย... เหมือนอย่างที่คุณไม่ยอมไปห้องของนายวัตต์ เพราะฉันรู้ดีว่าเขาจะทำอะไร...”

ชายหนุ่มนิ่งฟัง สีหน้าดีขึ้นเรื่อย ๆ

“คุณจะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ คุณบอกให้ฉันพูดและฉันก็พูดแล้ว”

“ผมเชื่อ” น้ำเสียงของเขาอ่อนโยน

หล่อนมองเขาอย่างไม่แน่ใจ “จริงหรือคะ”

“จริงซี”

“ถ้าอย่างนั้นกรุณาทำตามที่ฉันขอร้อง... อย่ามายุ่งกับฉันอีก”
เขาถอนใจ “ไม่ได้หรอกเอมมี”
หล่อนมองเขาอย่างผิดหวัง “ทำไมล่ะ”
“คุณคิดว่าผมตามที่คุณตั้งนาน เพียงเพื่อที่จะยุติลงเพราะคำพูดไม่กี่คำแค่นั้นเองหรือ” เขาสายหน้า มองหล่อนด้วยประกายตาสีฟ้าซึ่ง “ไม่หรอกเอมมี ผมบอกแล้วว่าผมชอบคุณ ไม่มีอะไรที่จะเปลี่ยนใจผมได้”
“แต่คุณมีใครต่อใครมากมายรอรออยู่นะคะ คุณต้องการอะไร หรือแม้กระทั่งใคร คุณก็สามารถได้มาโดยง่ายทั้งนั้น”
“แต่ไม่ใช่คุณ ใช่ไหม”
“ฉันมีคู่มั่นอยู่แล้ว”
“แล้วถ้าไม่มีล่ะ” ประกายตาวาววามจ้องลึกลงในดวงตาของหล่อน “ถ้าคุณไม่มีคู่มั่น ก็ไม่แน่เหมือนกันใช่ไหม... บอกซิ ว่าจริงไหม...”
ครั้นไม่ได้คำตอบเขาก็สรุ่ยยิ้มๆ “นั่นแสดงว่าคุณก็ชอบผมนะเอมมี”
หล่อนอดที่จะหัวเราะไม่ได้ ก็ถ้าไม่มีความรู้สึกแปลกๆ เกิดขึ้นในครั้งนั้น หล่อนคงไม่รับข้อเสนอพาเขาเที่ยวตามลำพังต่างๆ ที่รู้อยู่แล้วว่า เขากำลังคิดอะไรอยู่
“แต่ความจริงก็คือฉันมีคู่มั่นแล้ว”
ชายหนุ่มยกไหล่ “ผมไม่สนใจคู่มั่นของคุณหรอก”
เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้นที่ข้างในบ้าน ครูหนึ่งสาวใช้ก็ออกมาออบกายพูดกับเอมอมรว่า
“คุณพี่ญูโทรฯมาคะ คุณเอม”
หล่อนหันมามองเขาอย่างตกใจ ชายหนุ่มยิ้มอย่างไม่หัวเราะ
“มาซิ ผมจะพูดกับเขาเอง”
เขาจับแขนหล่อนให้ตามเข้าไปข้างใน เอมอมร รู้สึกถึงความอบอุ่นของสัมผัสนั้น แต่ก็ถอยห่าง มองเขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นพูดด้วยท่าที่สบายอารมณ์
“ฮัลโหล... คุณพี่ญูครับ... โทรมาตามผมหรือ... ใช่ฮะ ผมมาตามคุณเอม... ตกลง ผมจะกลับไปเดี๋ยวนี้ล่ะ”
เขาวางโทรศัพท์ หันมาหล่นตาให้ “เห็นไหม ง่ายออกจะตายไป”
“คุณรีบกลับไปเถอะค่ะ”
“ทำไมจะต้องรีบด้วยเล่า... ไปกับผมไหม”
“ไม่ค่ะ”
“ตามใจ ผมไม่อยากจะให้คุณไปหรอก กลัวพวกหนุ่มๆ จะจับคุณ”
พอดีกับที่อริยานั่งรถเข้ามา เด็กสาวทักทายกับเขาอย่างยินดีถามว่า “พี่พี่ญูไม่ได้มาด้วยหรือคะ”
“เปล่าครับ ที่บ้านนั้นมีงาน ผมอาสาตามคุณเอม”
“อ้อ... แล้วพี่เอมยอมไปหรือเปล่านั้น สงสัยว่าจะไม่นะ”
น้ำเสียงถามเจือหัวเราะ “ทำไม่รู้ล่ะ”
“รู้ซิคะ ก็ดูหน้าพี่เอมสิ ไม่ได้สนุกด้วยเลยนี่... พี่เอมไม่ชอบไปงานไหนทั้งนั้น แม้แต่คุณแม่อีกทั้งขอร้องทั้งบังคับจนเลิกพยายามแล้ว”
“แล้วคุณอะล่ะ ถ้ามีใครชวนจะไปไหม”
“อะหรือคะ” เด็กสาวหัวเราะ “ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว อะไม่เคยปฏิเสธเลยคะ”
“งั้นก็ไปกับพี่สิ”
“อย่าดึงยาดเข้าปายุงด้วยเลยคะ” เอมอมรขัดในทันที
เขาหัวเราะอย่างนึกขำ “แหม! ทำยังกับผมจะหลอกคุณอะไปขายอย่างนั้นแหละ ผมไม่ได้มีเจตนาไม่ดีนะครับ”
“นั่นซิคะ พี่เอม ไม่เห็นจะเป็นไรเลย เพื่อนๆ ของพี่พี่ญู อะก็รู้จัก” หล่อนหันมายิ้มกับชายหนุ่ม “อะขอไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ มอมแมมมาตั้งแต่เช้าแล้ว”
“ครับผม”
อริยาปราดจากไปอย่างรวดเร็ว เอมอมรหันมาพูดเสียงขริม
“อย่ายุ่งกับยาดอะไม่ได้หรือคะ”
“นี่ผมไม่ได้คิดอะไรไม่ดีกับน้องคุณเลยนะ”
“ฉันก็อยากให้เป็นอย่างนั้น” หล่อนมองเขาอย่างขุ่นเคือง “แต่ผู้ชายอย่างคุณ อยู่ใกล้ผู้หญิงโดยไม่คิดอะไรได้ด้วยหรือคะ”
ชลิตออกจะตกใจในความคาดคิดของหล่อน
“ยาดอะยังเด็กอยู่นะคะ”
“เอมมี อย่ามองผมผิดๆ ซี้”
“ฉันคิดว่าไม่ได้มองคุณผิด”
ชายหนุ่มถอนใจ ก็น่าอยู่หรอก เขาเองเป็นคนทำให้หล่อนคิดอย่างนั้น เขาพูดอย่างท้อใจ
“แล้วแต่คุณจะคิดก็แล้วกัน”